

A' Rövid Hadi-Tanátsnak folytatása

Csoroszlya Céresnek, kés Bakhus markára,
 Vénusnak Rokka, Tő, ülyön varrójára,
 En pedig majd megyek a' füstös Aetnára, (a.)
 's fegyvert élesíttek Vitéz Márss számára.
 Háromszáz Cyclopsnak gyorsan vasat ósztok,
 Bróntest, 's még vagy ketrőt magamhoz valóztok,
 Es Syciliában olly Tüzet tánoztok.
 Hogy sok ezer népet Lelkétől meg-fosztok.
 Szolgálók majd Márssnak számtalan dárdával,
 Sitakkal, Paifsal, Lántsával Sidával,
 Mellyet ha az Magyar meg-tsiphet markával,
 (b.) Cháron is forgódik nyugott hajójával.
 Mert tudom én, hogy egy igaz Magyar tsep vér,
 Más Nemzet szivénél ezernél többet ér,
 Es mihent Hercules Márstól Bajnokát kér,
 Azonnal sok Lélek a (c.) Styx vizére tér.

B b

Hec

- (a.) *Vulkánus lakó-helye.*
- (b.) *Régen nem lévén Pestis, vagy Hadakozás, a' Lelkeket hordó Cháronnak kevés dolga volt.*
- (c.) *Pokolbéli folyó viz, mellyen a' Lelkek által vitetnek; de talám eddig el-útván hordani Cháron őket, gondolom Hidat is tsináltatott rája, ha tsak hajókra is mint a' Pesti hid szokott lenni, ha ugy van, én magam tudnék rá egy Vámost conrendálni, kit tsmerék hogy éppen oda való volna.*

Hector Achilleffel, ha ki-száll tsatára,
 A' Magyar *Scipio* elől megy próbára,
 Ha tézfiz arany gyapjat *Colchis* határára,
 Ott-is hamarább kap *Jásonnál* Prédára.
 Tángyért küld *Apolló* *Tytánnak* estvére,
 Mellyet mihent rugnak *Hiacint* fejére,
 Ki-omlik azonnal karmasín szín vére,
 (a.) Fel-szedi a' Magyar, 's keni két képére.
 Kövesd hát Magyar *Márst*, ha van kedved hartzra
 Mint régentén most-is állj a' vitéz platzra,
 Így esik előtted, *Mahumed* majd arizra,
 'S Belgrád-is nem foká, jút keményebb fartzra.

Neptunus.

A' Tengeret tsendefen szoktam igazgatni;
 De most a' Magyarért fel-fogom forgatni,
 Nem lehet hát többé ülai vagy halgatni;
 Kár a' Hadakozást tovább halogatni.
Mártnak tettzéseit magam-is követem,
 Tengerim vizeit vérrel meg-festetem,
 De előbb a' Magyarat Belgrádhöz vezetem,
 Hól a' Török Zászlót Frantz módra mettzetem.
 Bé-zárom kevésse *Eolus* halmait,
 Had vezethesse-ki *Argus* vitorláit,
 Mellyekkel el-lepven az Ister Partyait,
 Meg-nyeri a' Magyar el-vett Országait.
 Jovaslom-is *Mártnak* ne hadja Fiait,
 Hanem adja vizfiza el-hordott Rabjait,

Maga

(a.) Jelentetik a' Magyar népnek természeti pi-
 rofsága.

Maga rontsa elől Belgrád köfalait,
Had terjesztze a' Sas azzal is szárnyait,

Bellona.

a.) Minthogy *Mársal* mindég egy Hinton sétálok;
Nemes szándékától most is el-nem állok,
Hanem a' tsatára magam is ki-szállok,
's Vitéz Magyarinak örömeft szolgállok.
— — — — — ért szerentsét próbálok.

A' Hadi prédának mindég örvendtettem;
(b.) Azért van ló, 's Farkas, most is körüllettem,
Midőn a' tsatára lovat nyergeltettem,
Ragadozni Farkást magammal vezettem.

A' Magyar-is lóvann ül hasonló-képpen,
Farkas módra venni tud a' Kontyos népen,
Ha nem bánt a' Török vele régen szépen,
Reménlem Belgrád-is, nem soká leszsz épen.

Mit? hiszem a' Vároft Magyar építette,
Sok ezer Nemes vér ómlott-ki érette,
'S ha egy dühös Nemzet tsalárdul el-vette,
Nem leheté bofszút állani érette?

Maga nagy Mahumed, Szúltán fok Basával,
Had vezesse Népet egész Ásiával,
De ha *Márs* nem szolgál kettős játikával;
Túl fut a' Tengeren kevély *Hóld* szárvával,
Semmi: had hordozzan égi jelt tzi-merül,
De Labirinthusban *Minos* lesz ha kerül,

B b 2

's

(a.) *Márs kotsifsa*,
(b.) *Bellonának Ló, és Farkas tulajdonittatik.*

'S nem tudván ott magát vifelni emberül,
 Négy kéz láb áll hamar, bömbölő ökörül,
 A' Magyar kardjának ma sem rosdás éle,
 Rirka hűségének nints határa 's széle,
 Had jöjjen hát Török, Tatór, 's minden-féle,
 De én a' Magyarral szemben szállok velle.
 Ceres, *Bachus*, *Vénus*, el mehet készüllyen!
 Szükség *Bellona*-is hogy már edgyet szüllyen,
 Es Vitéz *Márs* torkig bár vérben merüllyen,
 De most a' ki Magyar Paripára üllyen,

Merkurius.

A' mennyi közöm van Békeféség' szerzéshez,
 (a) Szintén annyi Júsom a' Perlekedéshez,
 Hozzá szóllok tehát én-is a' végzéshez:
 Jó-lefz, had kezdjen *Márs* a' verekedéshez,
 Tellyes száma ugyan nem vólt e' gyűlésnek:
 Még-is több *Votuma* meg áll a' végzésnek,
 De minthogy ideje már az el-menésnek,
 Légyen tsendes vége a' fok versengésnek.
 Mert ezer szónak is a' vége egy lenne,
 A' több kevesebben győzedelmet venne,
Jupiter Atyánk-is immár enni menne,
 'S a' fok lárma után örömeft pihenne.

En-

(a.) *Mercurius*, nem tsak Istenek Postája vólt;
 hanem néha néki tulajdonittatik a' Békeféség
 szerzésnek hatalma-is, sőt vólt a' Prokátorok-
 nak-is Iftene.

En-is meg-tselekszem a' mivel tartozom,
(a.) Szárnyos Botskoromat, (Bakkantsamat) lábomra tódozom,
's a' Tanács végzését majd ki-harangozom,
Tsak kitsint pihenek, 's edgyet dohányozom.

Poëta. A' Magyar Musához.

Nem érhettem többet tsak ennyit halhattom,
De gyenge Verfemben, ha el-tántorottom;
Szeretettel kérlek meg-engedj Barátom:
Mert ezer baj között irám azt mondhatom.
A' kis hivatal-is jár ma nagy gondokkal,
Abban lévén én-is küszködöm azokkal,
Néha mikor irtam beszéltem másokkal;
Azért nem élheték válogatott szókkal.
Még-is pennám kétfzer a' Magyart fel-vette,
A' mint a' hatodik Musa is ki-tette,
De ezzel mind kettőnk az időt vesztette;
Mert a' bé-jött módit egy sem felejtette.

Hv Barátod néked Etédi Márton. M. K.

Egy Udvari Tisztnek Fatuma, és hirtelen halála.

Ember hally egy Példát nyisd-fel két szemedet,
's a' Boszszú állásra ugy hívj Iftenedet,
Hogy jól meg- vizsgálván előre Lelkedet,
Hirtelen Pokolra ne veissen tégedet.

Tör-

(a.) *Mercurius festetik szárnyas Botskorál, vagy Bakkantsal is.*

Történt nem régiben, egy Ur Tiszt Gazdája,
 Némely Jóbbagyokat szollitván hozzája,
 Kérdi az edgyiket van-é (a) tzedulája?
 Vagy még hátra volna fok napi munkája?
 A' Jóbbagy így felel: mindent le-dolgoztam,
 Taxát, 's egyéb munkát bővön meg-adoztam,
 Im' bizonyságim-is magammal el-hoztam,
 Hogy már ki-szolgáltam, a' mivel tartoztam.
 De ez szóra a' Tiszt szemben úgrik vele,
 Hamis a' te Lelked: néki így felele;
 Mert szolgálatodnak hátra még majd fele,
 'S a' Versengés közben egy óra el-tele.
 Látván már a' Jóbbagy, hogy meg gyözetetett,
 Es a' Tiszt nyakában újabb terhet vetett,
 Átokhoz kezd, mondván; ha meg-nem fizetett:
 Az Ur Isten rajta tégyen Itéletett.
 Vízszonozza a' Tiszt, mond: meg-itéltefsen,
 Ha ő lesz a' hamis többé ne-élhefsen,
 Sőt maga Házából ki-se-is mehefsen;
 Hanem az órában Pokolra vetel-sen.
 Átok lön ez a' szó, átok szált fejére,
 Reszketés támoda minden tetemére,
 Le-dölvén lováról a' Háza-földjére,
 Hirtelen ki-adá Lelkét, 's véget ére.

Ször-

(a.) Magyar-országban a' Jóbbágyoknak mikor
 estve a' munkáról haza megy, az Udvari Tiszt-
 tek fok helyt tzedulát osztanak, és mikor szá-
 mat vetnek az esztendei szolgálatról elő kéri-
 és azzal számolnak.

Szörnyü eset lön ez, és olly példa lehet,
Melyről akár-ki-is, Tanúságot vehet;
De minthogy sok hamis úttján bátran mehet;
Itéleletet rólla senki még sem tehet.

Elég, hogy a' ki most átkot lött fejére,
Másnap ki-kisérik temető helyére,
Holott bé-tétetvén sirja-fenekére,
Egy követ vetének meg-hült tetemére.

Mellyet ellensége tön a' Sir szájára,
Előre készitvén a' meg-hólt számára,
Olly sebefszen fujtá Ujj-koporfojára;
Hogy azt egyben rontván esék hült Tagjára.

Rettentő Gyilkosság meg-kell azt vallani,
Valamely Halottat Sirjában bántani,
Imhól a' nagy példa előttünk mostani,
Még-is kész egy Lator rá követ hajtani.

Akár minthogy esett, szált már Sir-halmára,
Ne bántsd többé Gyilkos; mert juttz Gehennára;
Mond inkább nyugodjék ha dült föld-porára,
Láddé én ezt irtam Temető-fájára.

Epitaphium.

Világi gondoktól nagyon terheltetem,
Udvari Tifztségben éltem, mint élhettem,
De kínos futásom midőn el-végzettem,
Példás Halálommal hires Pappá lettem.

Nem dítsekedhetem, nagy Kegyezségemmel;
Mert az ellenkezett földi Tifztségemmel;
De Tanittok mindent szörnyü esetemmel;
Ha nem lehet nyelvel, porá lett tetemmel.

Az élet határát nem lehet meg-mérni,
Egy órát sem szabad magunknak igérni,
Rettenetes vétek átkos halált kérni,
De boldog a' ki tud tsendes véget érni.

Szöjj

Szálj magadban ember intelek Tégedet,
 Földi bertsülletért ne sérsd Istenedet,
 Meg ne átkozd sába nyomorult Lelkedet.
 Mert egy szempillantás el-hozza végedet.

Egy Tisztnek a' Táborhoz való készületi.

Bertók! a' Táborhoz kell minékünk mennünk,
 'S nem tudom, hogy meddig esik ottan lennünk.
 Készíts ki hát engem katona módjára,
 Vásároly-bé mindent, 's rakjad tarisznyára.
 Végy vagy nyóltz font púdert, 's annyi tsokoládát,
 Töltsd-meg jó kávéval, 's tzuokkal a' ládát.
 Tsináltas, vagy hat pár fényes Német stiblit;
 De jó fontos talpút, és nem hubli hiblit;
 Mert tudod, hogy ha a' dolog arra kerül,
 Lábunkra kell állni, 's szaladni emberül.

Más Tisztnek készületi.

Istók! nyergelj lovat, a' kardot köszöröld,
 A' pístolynak minden rosdáját le-töröld.
 Akaszsz egy jó fokost a' nyereg kapába,
 Magadnál-is tartsál edgyet rezervába.
 Abrakold a' szürkét, 's szoktasd a' kantárhoz,
 Hogy mint könnyű evet szokjon a' Jantsárhoz,
 'S a' mikor én vágom, azt ő-is tapossa,
 'S minden ugrásába lábát vérbe mossa.
 Kivált a' kardomnak ugy ki-fenjed élit,
 Hogy az magába-is ontson Török bélit;
 Sőt olly éles legyen, hogy Lelkét-is rágja,
 Mikor Lelke házat izre porrá vágja.